

DEX DURFAL

Herrie in het Mirakel Museum

Lida Dijkstra

Illustraties
Jan Cleijne

Ken je dit boek al?

LEESNIVEAU

		M	E	M	E	M	E	M	E	
AVI	S	3	4	5	6	7	P			
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P		

Reizen | Avontuur

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

Nur 287 / IPP052201

Bisac JUV043000 / JUV016050

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Tekst: Lida Dijkstra

© MMXXII Illustraties: Jan Cleijne

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Welkom op Atlantis

‘Zijn we er al?’ vraagt Dex. Het vliegtuig daalt. Hij gluurt door het raampje. Ze hangen boven zee. ‘Ik zie alleen maar een wolk. Vlak boven het water.’

‘Dat is het eiland,’ zegt zijn moeder. Ze kijkt op van haar boek. ‘Die wolk hangt er boven. Zo ziet niemand het. En blijft het geheim.’

‘Cool!’ zegt Dex. ‘Eindelijk ga ik naar het Mirakel Museum. Ik heb er zo’n zin in. Welke dingen zouden er zijn? En welke vreemde dieren?’

‘Ie-ie-ie,’ zegt Apie. Hij zit op Dex’ schouder.

‘Apie heeft er ook zin in,’ lacht Dex.

Dex’ ouders werken beiden voor het Mirakel Museum. Ze vliegen de hele wereld over om voor het museum kostbare dingen te verzamelen. Ze zijn een soort schatzoekers.

‘Nog even geduld,’ lacht zijn moeder.

‘Gordels vast. We gaan landen,’ klinkt de stem van de piloot.

Dex en zijn ouders maken hun riemen vast.

‘Kom, Apie,’ zegt Dex. ‘Jij moet ook in de gordel.’

Het aapje weet precies wat hij moet doen. Hij kruipt bij Dex op schoot.

Dex’ wangen zijn rood. Hij heeft zo veel gehoord over het Mirakel Museum. Nooit mocht hij mee, maar nu moest het wel, want er was een noodgeval. Dus ze zijn meteen vanuit Bhutan hierheen gevlogen.*

Bam! De wielen raken de grond. Het vliegtuig remt hard af. Dex en Apie worden door elkaar geschud. Dan staan ze stil.

Dex’ vader maakt zijn gordel los. ‘Welkom op Atlantis!’ zegt hij. ‘Snel van boord, jongens. Ik maak me zorgen. Wat voor noodgeval zou er zijn?’

‘Atlantis?’ vraagt Dex. ‘Daar heb ik een keer een spreekbeurt over gehouden. Dat eiland bestaat toch helemaal niet?’

Zijn moeder lacht. ‘Laat de mensen dat maar denken. Maar het ligt hier toch echt, midden in de Atlantische oceaan, tussen Afrika en Amerika.’

Achter elkaar lopen ze de trap van het vliegtuig af.

* Dit lees je in *Dex Durfal. Op jacht naar de yeti.*

Dex draagt zijn eigen tas. Apie zit er bovenop. Hij peutert aan de rits.

‘Alle bananen zijn op, boef,’ zegt Dex. Hij kijkt nieuwsgierig rond. Het eiland is groen. Overal staan bomen en bloeiende struiken. Het ruikt lekker. De wolken hangen heel laag. Het lijken bijna wel bergen.

Ze lopen langs een soort brandspuit. Er komt witte mist uit.

Dex’ vader zegt: ‘Dat is een damp-maker. Om de honderd meter staat er eentje, rond het hele eiland. Daar komen die wolken vandaan. Teun heeft het bedacht.’

‘Wie is Teun?’ wil Dex weten.

Op datzelfde moment komt er een open jeep aanrijden. Een oude man zit achter het stuur. Zijn baard is langer dan die van Sinterklaas.

‘Dat is Teun!’ zegt zijn moeder. Ze zwaait. ‘Hij past op het museum.’

Teun parkeert de jeep en stapt uit. ‘Welkom, familie Durfal!’ roept hij.

Dex bekijkt hem. Geruit jasje. Geruite broek. Gebloemd vestje. Een sleutelbos aan zijn riem. Het is alsof Teun uit een oud boek is gestapt, denkt hij.

‘Jij moet Dex zijn,’ zegt Teun. Hij steekt zijn hand uit. ‘Mooie hoed heb je op. Ik heb veel over je gehoord.’

‘En u bent Teun,’ zegt Dex. Hij schudt de hand van de oude man. ‘Ik heb niks over u gehoord.’

De oude man grinnikt. ‘Ik mag jou wel,’ zegt hij. Maar meteen wordt zijn gezicht weer ernstig. ‘Gooi de koffers achterin, mensen. Ik breng jullie snel naar het museum. Ik heb jullie hulp nodig. We hebben herrie in het Mirakel Museum.’

‘Wat bedoelt u?’ zegt Dex.

‘Er is iets mis,’ zegt Teun somber. ‘En daar baal ik van. Want ik wil volgend jaar met pensioen.’

‘Ja, en dat is nóg een probleem,’ zucht pap. Hij klimt tussen de koffers op de achterbank. ‘Want wie moet er dan op het museum passen?’

‘Gaan we nu eindelijk?’ zegt Dex.

‘Houd je vast,’ zegt Teun.

Hij geeft een dot gas. De jeep scheurt weg. Dex kan zijn hoed nog net vastgrijpen.

Een indringer

Dex zit naast mam achter in de open jeep. Hij kan alles goed zien.

Ze komen langs weilanden, bossen en een stuk strand. Af en toe bonken ze over een steile brug. 'Hoei!' roept Dex dan. Maar opeens...

'Daar is het museum,' zegt mam. Ze wijst naar een berg. Er zit een gebouw tegenaan. Het heeft dikke muren. En heel kleine ramen.

'Wauw, dat lijkt wel een fort!' zegt Dex.

'Dat is het ook,' zegt zijn moeder. 'Het zit zelfs in de berg gebouwd. De muren zijn een meter dik. Geen vreemde moet erin kunnen. Want het Mirakel Museum ligt vol schatten. Dat weet je.'

Dex knikt. 'De Schedel van Kristal is daar nu ook, hè?' zegt hij.

'Reken maar,' zegt zijn vader. 'In een loden kist. Zodat hij geen kwaad kan.'

Een jaar eerder heeft Dex die schedel gevonden. In een tempel in Peru.* Sindsdien is Apie zijn maatje.

Teun parkeert de auto naast de berg. Dex springt eruit.

'Jullie willen vast wel iets eten,' zegt Teun.

'Ie-ie-ie,' roept Apie meteen. Hij wrijft over zijn buikje.

'Deze kant op,' zegt Teun. Hij loodst hen naar de keuken. Dex ziet dat de oude man met zijn been trekt. Het gaat van: stap, sleep, stap, sleep. Hij steunt op een stok. Zijn sleutelbos rinkelt bij elke pas.

Ze lopen dwars door een zaal van het museum. *Schatkamer*, staat boven de deur.

Dex komt ogen tekort. Hij ziet wapens. Een glazen kast vol sieraden. Een groot ei. Een gouden schaal met fruit.

Apie wil een appel pakken.

'Ho ho,' zegt Teun. 'Kijken met je oogjes, aapje. Niet met je handen. Dat is de twist-appel. Als je een hap neemt, krijg je ruzie met iedereen.'

*Dit lees je in: *Dex Durfal. De Schedel van Kristal*

Boog van Cupido.
Griekenland.
Wie met een gouden pijl wordt geraakt, is meteen verliefd.
Wie met een loden pijl wordt geraakt, haat wie hij ziet.

Pot met goud.
Ierland.
Gevonden aan het eind van de regenboog.

Excalibur. Engeland.
Zwaard van koning Arthur.
Bewaard door de Vrouwe van het Meer.

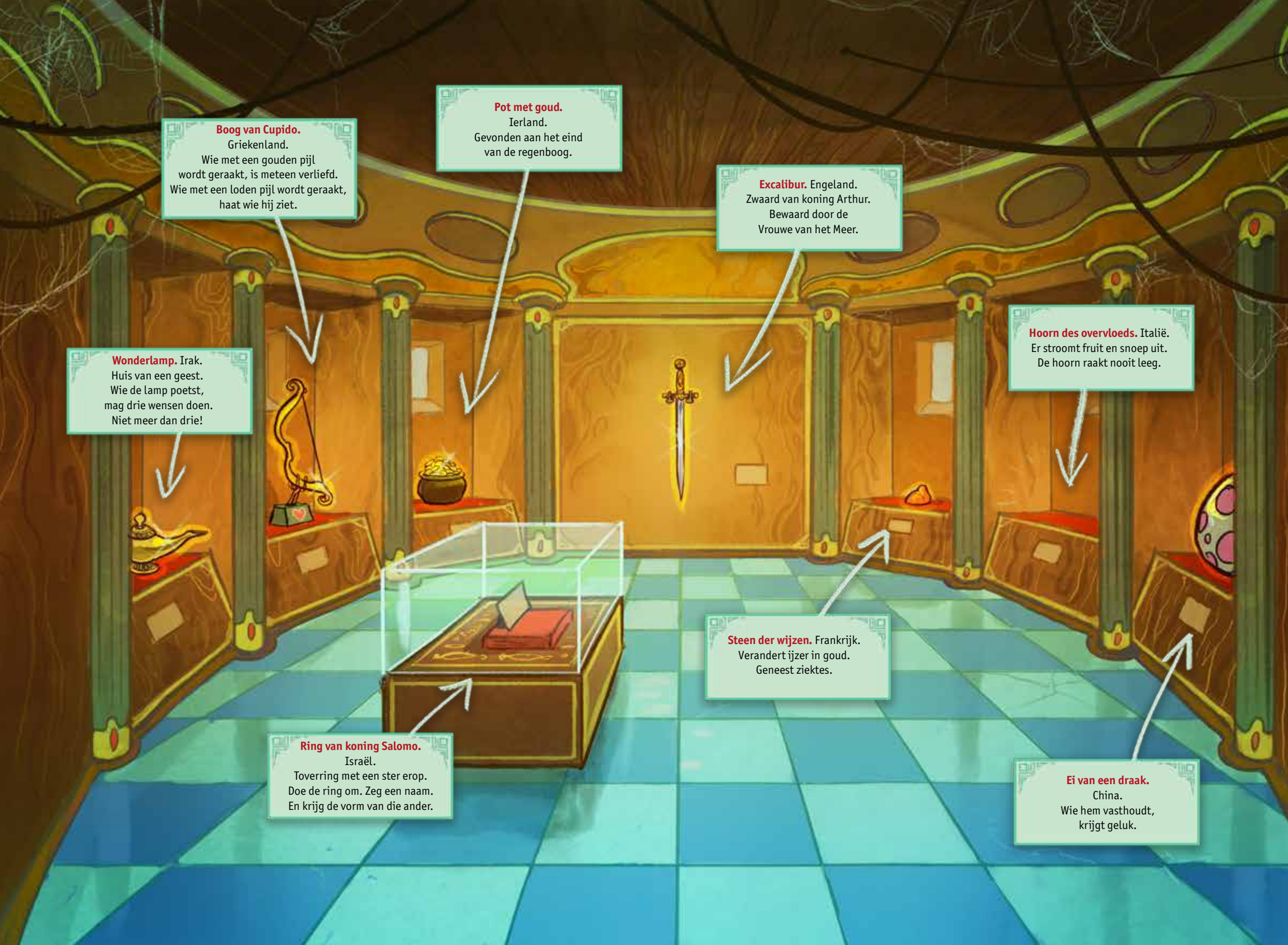
Hoorn des overvloeds. Italië.
Er stroomt fruit en snoep uit.
De hoorn raakt nooit leeg.

Wonderlamp. Irak.
Huis van een geest.
Wie de lamp poetst, mag drie wensen doen.
Niet meer dan drie!

Ring van koning Salomo.
Israël.
Toverring met een ster erop.
Doe de ring om. Zeg een naam.
En krijg de vorm van die ander.

Steen der wijzen. Frankrijk.
Verandert ijzer in goud.
Geneest ziektes.

Ei van een draak.
China.
Wie hem vasthoudt, krijgt geluk.

Dex kijkt een kantoortje in. Er staat een krat. Het deksel is open. Blijkbaar was Teun hem net aan het uitpakken. Het krat zit vol droge planten. Ze ruiken lekker. 'Wat is dat?' vraagt Dex.

'Het eten voor Peeg,' zegt Teun. 'Hij heeft speciale kruiden nodig. Voor in zijn hooi. Dat is goed voor hem. Ze komen iedere maand uit Griekenland.'

'Wie is...?' vraagt Dex.

Maar mam geeft hem een duwtje. 'Dat komt later wel. Loop eens door. Ik wil eerst weten wat er mis is.'

De keuken is gezellig en warm. Het plafond is laag. Boven het aanrecht zit een klein raampje.

Ze gaan bij de tafel zitten. Teun zet koffie. Hij deelt broodjes rond. Voor Dex schenkt hij een glas melk in. Apie mag witlof en water.

Dex giet zijn melk naar binnen. Met zijn hand veegt hij zijn melksnor af.

Teun schraapt zijn keel. 'En dan nu het probleem...'

Iedereen kijkt hem vragend aan.

'Er gebeuren hier rare dingen. Ik denk dat we een indringer hebben.'

Sla voor Nessie

'Een indringer?' vraagt pap. 'Hoe kan dat nou? Niemand weet dat dit eiland bestaat. Alleen wij.'

Teun haalt zijn schouders op. 'Toch is het zo,' zegt hij. 'Drie dagen geleden begon het.'

'Begon wat?' vraagt de vader van Dex.

'Deuren stonden open. In alle zalen. Deuren die dicht waren geweest. Dus ik ging erop letten. Ik deed ze weer dicht. Extra goed. Maar even later stonden ze toch weer open.'

'Cool, een spook!' flapt Dex eruit.

Zijn vader kijkt hem streng aan. 'Stil even, Dex,' zegt hij.

Dex rolt met zijn ogen. Maar hij zegt niks meer.

'Daarna zag ik dat er twee dingen misten,' gaat Teun verder. 'Uit de schatkamer. Iemand heeft ze gestolen.'

'Welke dingen?' vraagt pap.

'De hoorn des overvloeds.'

'Daar heb ik een plaatje van gezien. Er komt heel veel lekker eten uit,' fluistert Dex zacht in Apies oor.

Zijn ouders horen het niet.

'En de ring van koning Salomo. Die is ook weg.'

'Ie-ie-ie?' vraagt Apie.

'Ik weet ook niet wat dat is,' zegt Dex. 'Maar hij zal vast veel waard zijn.'

Opeens wordt het donker in de keuken. Er schuift iets voor het raam.

‘Wat gebeurt er nou?’ vraagt mam. Ze duwt haar bril omhoog.

‘Dat lijkt Nessie wel,’ zegt Teun schor. ‘O nee. Ze is ontsnapt.’ Hij grijpt zijn stok. ‘Ze moet weer naar haar hok. Meteen!’

‘Ik ga met je mee!’ zegt pap. Hij en mam staan op. Ze volgen Teun. ‘Jij blijft hier, Dex! Het kan buiten gevaarlijk zijn.’

‘Ie-ie-ie?’ vraagt Apie.

‘Wat denk je zelf,’ zegt Dex. ‘Wij gaan ook naar buiten! Ik wil weten wie Nessie is.’

Hij wacht tien tellen. ‘Nu zijn ze ver genoeg. Kom op!’ Apie springt op Dex’ schouder.

Op zijn tenen sluipt Dex achter zijn ouders aan. Dwars door het museum. Hij verbergt zich achter kasten. Ze mogen hem natuurlijk niet zien. Maar zijn ouders lopen door. Ze zijn druk aan het praten. Niemand let op hem.

Door een deur gaan ze naar buiten. Dex kijkt om het hoekje.

Onder een afdak ligt een berg sla. Teun pakt een mestvork. Hij vult een kruiwagen. Als die vol is, loopt hij ermee weg. Pap en mam volgen hem. Ze gaan de hoek van het museum om.

Waar zou die Nessie gebleven zijn? denkt Dex.

Apie wijst.

‘Zie je iets?’ fluistert Dex. Hij slaat ook de hoek om. Hij ziet Teun weer. Die steekt een krop sla omhoog. Een groene kop buigt voorover.

Dex kruipt achter wat struiken langs. Zo kan hij dichterbij komen. Apie zit op zijn rug.

Dex steekt zijn hoofd door de struiken. Meteen slaakt hij een kreet. Want hij ziet een enorm dier. De kop zit aan een lange nek. Die eindigt in een groot, rond lichaam. Met een lange staart. Het dier is wel twee keer zo hoog als pap.

‘Een dino!’ piept Dex. Apie knikt.

De dino hapt de hele krop sla op.

